

README 11.01

README

11.01

TÄSSÄ NUMEROSSA

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajan palsta
- 5 Saammeko esitellä: hallitus 2011
- 6 Nettipolitiikointi ja internetvaalit 2011?
- 9 Haastattelussa Jyrki Kasvi
- 11 Kristuksen morsian
- 12 Käpistelijä harrastaa
- 14 Fuksiexcursio
- 16 Gradu esittelyssä
- 18 Menneitä tapahtumia ja muuta hubaa
- 21 TKO-äly urheilee: Herwantapeli
- 22 Kolumni

Päätoimittaja
Timo Eloranta

Toimittajat
Tanja Kallioinen
Sami Koskinen
Jesse Lankila
Aleksi Majander
Janne Timonen

Ulkoasu ja taitto
Ella Peltonen

Kuvat
Tuomas Puikkonen
Mikko Rantanen
Tuomas Starck

Julkaisija
TKO-äly ry

Painos
100 kpl

Painopaikka
Painosalama Oy, Turku

Readme saa HYY:n
järjestölehtitukea.

PÄÄKIRJOITUS

Kuluva talvi on osoittautunut jälleen kerran poikkeuksellisen kylmäksi ja lumiseksi. Toista talvea putkeen Etelä-Suomessakin kerrospukeutumisen opit ovat olleet hyödyksi. Hanskat ja pipo olivat kuitenkin kuvanottohetkellä jääneet kotiin. Jälkeenpäin harmitti, sillä lopputuloksena oli viikon verran kestänyt nuhakuume. Mutta ei hätää! Kesä tulee taas ja elämä voittaa. Keskittykäämme kuitenkin viettämään ensin kevättä.

Kevät tuokin paljon mielenkiintoista mukanaan, kuten ainejärjestömme Pietarin-ekskursion ja jokavuotisen opiskelijoiden riemujuhlan vapun. Päällimmäisenä mielessäni on kuitenkin huhtikuun 17. päivänä pidettävät eduskuntavaalit. Tästä syystä tietojenkäsittelijä-yhteiskuntatieteilijänä koin velvollisuudekseni artikkelissani selvittää, millainen on ollut internetin merkitys suomalaisen politiikan isoissa saleissa. Osaltaan samaa aihepiiriä pohtii myös Sami Koskisen haastattelussa oleva it-alan ammattilainen, kansanedustaja Jyrki Kasvi.

Menneinä kuukausina maailmaa on puhuttanut myös Wikileaks, tällä kertaa laajemmin kuin koskaan aiemmin. Yhteiskuntapainotteisen numeromme täydentääkin Sami Ketola, joka kolumnissaan käsittelee asiakirjojen ja niiden vuotamisen luonnetta ja pohtii, kuinka salaisuuksien julkistamiseen tulisi varautua.

Uutena palstana tässä numerossa esitellään gradupalsta, jossa laitoksen opiskelijoita tentataan heidän opinnäytetöistään. Niin ikään uutuuksia ovat kulttuuripalsta, jossa tutustutaan mm. Kansallisteatterin näytelmiin ja harrastepalsta, jossa käsitellään tällä kertaa bänditoimintaa. Lehdessä kurkistamme myös joihinkin järjestömme menneisiin tapahtumiin.

Pitelet käsissäsi siis uudistuneen Readmen ensimmäistä numeroa. Sitä on ollut ilo suunnitella ja toteuttaa. Mielestäni olemme onnistuneet hyvin. Haluan kiittää kaikkia toimittajia hyvin tehdystä työstä. Erityiskiitos myös sinulle, arvon lukija. Toivottavasti viihdyt kirjoitustemme äärellä.

Mukavia hetkiä kaikille
lehden parissa!

Timo Eloranta
päätoimittaja 2011

Helsingin yliopiston tietojenkäsittelytieteen opiskelijoiden ainejärjestön lehti

Yhteydenotot: paatoimittaja@tko-aly.fi - IRCnet #readme - www.tko-aly.fi/readme

PUHEENJOHTAJAN
PALSTA

TKO-älyn vuosi on lähtenyt vauhdikkaasti käyntiin. Heti vuoden alussa järjestö sai uudet nettisivut, jotka ovat äärimmäisen pitkän kehitystyön tulos ja näin ollen edustavat uutta standardia käytettävyydessä. Tampereella TKO-äly saavutti kyseenalaisen kunnian saadessaan kaksoisvoiton Tampereen tietoteekkareita vastaan pahamaineisessa Herwantapelissä. Mehukatista huolimatta, osa pelaajista oli vielä toimintakykyisiä seuraavana aamuna ja yksi edustusjoukkueistamme saavutti jopa historiallisen jatkopaikan Akateemisen kyykän MM-kisoissa!

Hallitus vaihdettiin tammikuussa Järvenpäässä hallituksenvaihtajaisissa. Uusi hallitus näyttäisi olevan varsin sopiva sekoitus vanhempia ja uudempiä aktiiveja. Erityisen hienoa onkin ollut nähdä miten rohkeasti fuksit ovat lähteneet toimintaamme mukaan, niin hallitukseen kuin aktiiveiksikin. Suureksi ilokseni myös viime vapusta asti karkuteillä ollut puheenjohtajan viitta löytyi ja vaihtoi juhlallisesti omistajansa hallituksenvaihtajaisissa.

Ylioppilaskunnan puolella asiat ovat kuitenkin valitettavasti suurimmilta osin ennallaan. Domman B-sauna on poistunut kokonaan järjestökäytöstä, joten joudumme käyttämään lukumäärältään rajoitettuja Sivistyksen varauksia laskiaissaan.

Lisäksi HYYn alaisille järjestöille jaettavien toiminta-avustusten kokonaispotti on pienentynyt, taas. Pientä jännitystä aiheuttaa myös toiminta-avustajakomallin uudistus, jonka johdosta TKO-älyn saamien toiminta-avustusten suuruusluokasta ei ole tarkkaa tietoa. Mielenkiintoista on, että samaan aikaan HYYn hallituksessa toimii peräti kolme Kumpulan järjestöaktiivia.

Ylioppilaskunnan murheista huolimatta toimintasuunnitelma on kasvanut viime vuodesta muutaman uuden tapahtuman verran. Tarkoituksena oli osallistua Rovaniemellä järjestettävään (Pohjois-)Suomen suurimpaan opiskelijatapahtumaan, Poronkusemaan, mutta suunnitelmat kariutuivat päällekkäisyyteen tenttiviikon kanssa ja lopulta turhan suurin matkakustannuksiin.

Sen sijaan ulkomaanexcursiomme Pietariin on kovaa vauhtia toteutumassa ja maaliskuussa selviääkin miten miliisi suhtautuu TKO-älyyn. Myös maailmanloppua juhlietaan jo hyvissä ajoin kevään bileissämme Alinalissa 23.3. Jäsenlistaa ja tapahtumakalenteria kannattaa siis seurata tarkasti!

Hyvää alkanutta vuotta kaikille lukijoille!

Tuomo Jokimies
TKO-älyn pj 2011

Samiksi Samin paikalle: abbmaz on sihteeri ja RV-keiju

Tuomo eli tube eli jouskari, se on puhis

NymanNymanNymanNyman (se on kova jätkä)

Anssi alias malloc, vara-pj (toinen kova jätkä)

Junno aka Achernar, rahamies ja Pietarin mafian päällikkö

Ella tai snorri, se tiedottaa ja vahtii Gurulan kirjahyllyä

Semi Emilia huolehtii fuksipalleroisista

Mosse Mozzie Jussi Iso-T tuo lapsille karkkia Gurulaan

VARAJÄSENET:

Janne strutsi petrutsi, se hoikempi Timonen

Bilepäällikkö Majander, irkissä Wampie

Hallituksen söpöin, Tanja eli vislaava

Niko the Kiirala, jokapaikanhöylä <3

Joonas ThOra Mahnu Magnússon, rakkaalla islanninponilla on monta nimeä

Sami the Berberi, tsohamies

NETTIPOLITIKOINTI JA INTERNETVAALIT 2011?

Nyt sitä saa, katteettomia vaalilupauksia ja aatteiden taistelua.

Lähikuukausina selviää, mikä on tulevien eduskuntavaalien polttavin puheenaihe. Julkisuudessa on vuoden verran ihmetelty perussuomalaisen gallup-kannatuksen jatkuvaa nousua, ja tämän kannatuksen realisoituminen vaikuttaakin olevan yksi vaalien kiinnostavimmista kysymyksistä. On kuitenkin olemassa myös toinen kysymys, joka tietojenkäsittelyä eritoten kiinnostaa - nimittäin internetin ja sosiaalisen median vaikutuksen jatkuva kasvaminen julkisessa poliittisessa taistelussa ja keskustelussa.

Puolueet uudistuvat

Poliittisen viestinnän historia jaetaan alan kirjallisuudessa yleensä kolmeen aikakauteen: esimoderniin, moderniin ja postmoderniin kehitysvaiheeseen. Esimodernina aikana puoluelehdistö oli puolueen tärkein viestintäkanava ja vaalikampanjat olivat paikallisia. Modernina aikana, joka Suomessa alkoi 1960-luvulla, puolueet hyödynsivät televisiota ja tavoittivat äänestäjensä televisio-ohjelmien avulla. Postmodernina aikana uusi nouseva viestintä on internet. Myös television vaikutus on edelleen luja.

Tampereen yliopiston politiikan tutkija Rauli Mickelsson puhuu modernien sijaan järjestöpuolueiden ajasta ja media- ja televisiopuo-

lueiden ajasta. Nyt olemme hänen mukaansa liukumassa kohti internetpuolueiden aikakautta.

Muutos televisiopuolueiden aikakaudesta internetpuolueen aikakauteen ei ole nopea. Puolueilla on kestänyt oma aikansa omakseen internetin potentiaali. Sosialidemokraatit olivat ensimmäisenä ajan hermolla tarjotessaan kannattajilleen mahdollisuuden vaikuttaa puolueen ohjelmaan internetissä. Demareiden sivuille perustettiin vuosien 1995-1999 periaateohjelmakeskustelu, johon pääsi osallistumaan kuka tahansa rekisteröidyttäen sivuille. Ohjelmapaja ei kuitenkaan koskaan tavoittanut suurta yleisöä, vaan jäi lähinnä puolueen eliitin leikkikentäksi. Vuosituhannen loppuun mennessä useat muutkin puolueet perustivat omat kotisivut ja niille avoimen keskustelupalstan. Mickelssonin mukaan keskustelua kuitenkin häirittiin eikä sen laatu ollut korkea. Hänellä on oma näkemyksensä varhaisten keskustelupalstojen laadukkuudesta: ”Asiallisimmat keskustelut olivat vihreillä ja nuorsuomalaisilla.”

Vain harvalla puolueella on tänä päivänä sivuillaan avoin keskustelupalsta. Sitä vastoin nettipolitiikoinnin muut muodot ovat laajasti käytössä. Ehdokkailla on kotisivujen lisäksi esimerkiksi oma Facebook-kannattajaryhmä ja oma Twitter-tili. Yhteiskunnalliset ja poliittiset blogit ovat myös vuosi vuodelta luetumpia. Poliitikkoja tuovat esiin myös useat vaalikoneet, jotka ovat ehkäpä merkittävimpiä uusia poliitti-

sia medioita. Internetin nousu ei ole rajoittunut millään tavalla puoluepolitiikkaan, vaan se on myös väline kansalaisten keskinäisessä keskustelussa ja ryhmittymisessä. Sitä on yritetty soveltaa myös vaalien äänestyspaikkana esimerkiksi Virossa. Muutos on ollut rajua, ja se on tapahtunut vain parissa vuosikymmenessä.

Suuri murros

Internetin vahvuus perinteiseen mediaan verrattuna on ennen kaikkea se, että netissä ei ole välittäjätahoa. Tämä tarkoittaa sitä, että netissä voidaan julkaista kaikki haluttu sisältö ilman, että sitä tulkitsee, leikkaa ja sensuroi jokin kolmas osapuoli. Erityisen arvokasta tämä on puolueille, jotka haluavat viestinsä läpi sellaisinaan suoraan äänestäjilleen.

Ennen internetiä puolueet olivat täysin kaupallisen median ja Yleisradion varassa, sillä puoluelehdistö oli kokenut dramaattisen kuoleman 1990-lukuun mennessä. Pää-äänenkannattajat ovat yhä olemassa, mutta niiden menekki on erittäin marginaalinen ja murtoosa siitä, mitä se oli ennen.

Murroksen voimaa kuvaa se, että poliittisesti sitoutunutta lehdistöä on siirtynyt sitä vastoin nettiin. Esimerkiksi keskustalla on Nettiapila ja vihreillä Vihreä lanka. Myös porvarillinen Uusi Suomi on kokenut ylösnousemuksen nimenomaan internetissä.

Rauli Mickelssonin mukaan internetillä ja eritoten sosiaalisella medialla on vaalitaistelussa ja politiikassa yleisemmin selkeästi tasa-arvoistava vaikutus. ”Sosiaalinen media on sekä kansalaisten että puolueiden kannalta tasa-arvoisempi”, kommentoi Mickelsson. ”Aiemmin pääsy kansainvälisen politiikan areenoilla oli vain poliittisella eliitillä. Nyt se on mahdollista kenelle tahansa.”

Kysyttäessä, millaiset ryhmät hyötyvät sosiaalisesta mediasta eniten, onkin Mickelssonin vastaus selkeä. ”Varsinkin uudet ja pienet ryhmät hyötyvät koska se on niin halpaa, hän toteaa.”

Internetistä onkin jo pidemmän aikaa po-

vailtu valttikorttia nimenomaan pienille teki-joille. Pienetkin ryhmittymät saavat äänensä esiin, koska käytännössä kuka tahansa voi minimaalisella vaivalla ja kustannuksilla perustaa kotisivun, blogin tai vaikkapa Facebook-faniryhmän.

Viestintätieteellisissä tutkimuksissa on kuitenkin saatu myös tuloksia, joiden mukaan verkkopolitiikointi toistaa voimassa olevia poliittisia voimasuhteita. Tämä johtuu ensiksikin siitä, että puolueiden on osana muuta kampanjaansa mainostettava sivujaan ja toiseksi, jatkuvasti nousevat kotisivujen ylläpitokustannukset ovat taakka pienemmän budjetin pelureille. Tässä suhteessa suuremmat kampanjavarat omaavat suuret puolueet ovat etulyöntiasemassa.

Verkko on helppo ja nopea kanava kansalaisille, jotka haluavat saada tietoa yhteiskunnallisista kysymyksistä ja osallistua itse poliittiseen debattiin. Verkon laajan levinneisyyden johdosta tällainen mahdollisuus on käytännössä kaikilla suomalaisilla. Vuodesta 2008 lähtien netistä on voinut seurata eduskunnan kaikkia täysistuntoja, kun niistä televisioidaan vain merkityksellisimmät ja torstaiset kyselytunnit. Myös esimerkiksi Helsingin kaupunginvaltuuston kokouksia voi seurata suorana netistä, ja samanlaista järjestelmää ollaan kaavailmassa Espooseen. Internetiin mahtuu katsojia rajattomasti siinä missä eduskunnan lehtereille vain satakunta.

Nettivaalit?

Vaikka jo kolmissa edellisissä eduskuntavaaleissa ehdokkaat olivat käyttäneet verkkoa osana vaalikampanjaansa, vuonna 2008 Suomessa pidetyt kunnallisvaalit olivat Mickelssonin mukaan ensimmäiset varsinaiset nettivaalit Suomessa. ”Viime kunnallisvaaleissa oli ehdokkaita, jotka keskittivät vaalityönsä nettiin, kuten Osmo Soininvaara ja Jussi Halla-aho”, toteaa Mickelsson.

Soininvaara oli tunnettu jo aikaisemmista

poliittisista meriiteistään. Halla-aho kuitenkin putkahti politiikkaan pelkästään bloginsa ansiosta. Sitten hän on saanut perinteisemmässäkin viestimissä runsaasti huomiota. Tällaisia internetipoliitikoja on syytä odottaa vastaisuudessa enemmänkin.

Eräs internetin mukanaan tuoma mauste politiikkaan on vaalikoneet. Niistä on toivottu ratkaisua jatkuvasti alenevaan äänestysintoon eritoten nuorten äänestäjäryhmien keskuudessa. Vaalikoneitakin on markkinoitu tasa-arvoisuuden airuina, mutta huomattava on, että niiden laskenta-algoritmit eivät usein ole julkisia. Lisäksi ehdokkailla ei voi sananvaltaa siihen, mitä aihepiirejä koneissa käsitellään ja miten niiden kysymykset muotoillaan. Koneiden laattijat pitävät itsellään huomattavaa valtaa.

Ensimmäinen suomalainen vaalikone tuotettiin Ylellä vuoden 1996 europarlamenttivaaleja varten. Vaalikoneiden suosion kasvu on ollut huimaa. Jo vuoden 2003 eduskuntavaalien kynnyksellä Alma Median vaalikonetta

käytti yli puoli miljoonaa kansalaista. On syytä olettaa, että tänä vuonna rikotaan kaikki edelliset ennätykset. Lienee selvää, että tämä vaikuttaa ihmisten mielipiteenmuodostukseen ja äänestyskäyttäytymiseen.

Mickelssonin mukaan on kuitenkin liioiteltua väittää, että netistä olisi tullut jo tärkein poliittinen media, jossa vaalit lopulta ratkaistaan. ”Kyllä muillakin tiedotusvälineillä sekä internetin ja muiden tiedotusvälineiden yhteisvaikutuksella on merkityksensä”, hän kommentoi. Hänen mukaansa kuitenkin internetistä on jo nyt tullut yksi merkittävimmistä medioista myös politiikalle. ”Sosiaalinen media tavoittaa niin paljon ihmisiä. Se on myös monelle ihmiselle melko keskeinen kommunikaatiotila”, perustelee Mickelsson.

Tulevaisuuden poliittinen menestyjä onkin se, joka osaa parhaiten hyödyntää internetin ja sosiaalisen median luomat mahdollisuudet ja haasteet.

Timo Eloranta

LÄHTEET:

Rauli Mickelssonin haastattelu

Borg, Sami – Paloheimo, Heikki:
Vaalit yleisdemokratiassa
Eduskuntavaalitutkimus 2007

Haukio, Jenni – Suojanen, Maria:
Vaalikone poliittisena mediana,
Politiikka-lehti 46:2, s. 128-136, 2004

HAASTATTELUSSA JYRKI KASVI

Internetin ja sosiaalisen median merkitys on kasvanut jatkuvasti myös politiikassa. Miltä puolueiden siirtyminen internetiin näyttää kansanedustajan näkökulmasta? Entä miltä ajoittain esiin tulevat ja tietotekniikkaa tuntevalle käsittämättömältä tuntuvat poliitikkojen lausunnot näyttävät kansanedustajan silmin? Onko teekkarille sijaa eduskunnassa? Readme kysyi Vihreiden kansanedustajalta, tekniikan tohtori Jyrki Kasvilta.

Puolueet ovat parin viime vuoden aikana vihdoin ottaneet internetin ja erityisesti sosiaalisen median menestyksekkäästi käyttöönsä. Esimerkiksi Vihreät käyttää niin Facebookia, Twitteriä, Youtubea kuin omalla sivustollaan olevia blogeja. Onko sosiaalisesta mediasta jo otettu kaikki irti?

Ei todellakaan. Puolueet ja poliitikot käyttävät sosiaalisen median välineitä edelleen lähinnä yksisuuntaiseen viestintään, vaikka sosiaalisen median ideana on vuorovaikutus ja verkostoituminen. Koska olette nähneet esimerkiksi kansanedustajien kommentoivan toistensa blogeja tai debatoivan Twitterissä?

Sosiaalisella medialla on politiikassa paljon mahdollisuuksia, esimerkiksi vaalityötä tekevien tukiryhmien organisoimisessa ja psyykkämisessä sosiaalista mediaa ei ole Suomessa vielä käytetty.

Ehkä mullistavinta olisi saada liikkeelle poliittinen meemi, sosiaalisessa mediassa omalla painollaan leviävä idea. Meemien hankaluuksena on kuitenkin se, ettei niitä voi kontrolloida sen jälkeen kun ne ovat lähteneet liikkeelle. Ne voivat kääntyä myös levittäjäänsä vastaan.

Nettiä käytetään siis kovin yksisuuntaisesti. Koetteko, että politiikan osalta internetissä on käyty kansalaisten kanssa laadukasta keskustelua ja kuunneltu heitä?

En. Sekä puolueet että viranomaiset kuvittelevat selviävänsä sosiaalisessa mediassa halvalla ja helposti. Itseltäni kuluu helposti 2-3 tuntia päivässä sosiaalisessa mediassa. Kun esimerkiksi Valio alkoi hyödyntää sosiaalista mediaa markkinoinnissa, se investoi siihen sekä rahaa että henkilöstöä!

Uskotteko sosiaalisen median vaikuttavan äänestettävän ehdokkaan valintaan vaaleissa?

Kyllä, jonkin verran. Kuntavaaleissa nähtiin jo ehdokkaita, jotka valittiin pelkän nettikampanjan perusteella. Eduskuntavaaleissa vastaavaa tuskin vielä tapahtuu, mutta sosiaalisen median merkitystä ei tosiaan kannata väheksyä.

Kansanedustajien keski-ikä on suhteellisen korkea, ja tietotekniikkaosaaminen mielletään usein nuorten omimmaksi alaksi. Ymmärtäkö kansanedustajisto mielestänne sosiaalisen

median ja internetin merkityksen, vai onko osaamisessa merkittäviä puutteita?

Osaaminen on epätasaista, sillä kehityksen tasalla pysyminen on haastavaa. Olen itsekin huomannut moneen kertaan pudonneeni tietoyhteiskunnan kulttuuristen ja sosiaalisten ilmiöiden kerkasta, vaikka seuraan niitä jatkuvasti. Suurin haaste on kuitenkin mielestäni tietoyhteiskuntapolitiikan jääminen politiikan painoarvopunnituksessa perinteisempien aiheiden kuten verotuksen, aluepolitiikan ja sosiaalipolitiikan jalkoihin, vaikka tietoyhteiskuntapolitiikassa on kyse uuden yhteiskunnan uusien rakenteiden ja pelisääntöjen luomisesta, tulevaisuudesta!

Miten laajasti it-asioita yleisemminkin tunnetaan eduskunnassa? Onko lainsäädäntötyössä tullut vastaan tilanteita, joissa osaamisen puute olisi suorastaan tyrmistyttänyt? Monet netinkäyttäjät pitävät ainakin vuoden 2005 tekijänoikeuslain muutoksia ja sähköisen viestinnän tietosuojalakea suurina pettymyksinä.

Olen pohtinut tätä paljon, ja ainakin yksi ongelman syy on ammattikuntien kielessä ja kulttuurissa - juristi ei ymmärrä it-insinöörin

kieltä ja päinvastoin edes silloin, kun he yrittävät puhua ja kuunnella toisiaan. Ehkä myös itse lainvalmisteluprosessiakin voisi uudistaa, esimerkiksi ketterän ohjelmoinnin periaatteita soveltaen. :)

Olette opiskellut sivuaineena ohjelmistojärjestelmiä. Onko opinnoistanne ollut suoraa hyötyä lainsäädäntötyössä?

On, vaikka paljon on ehtinyt vanhentua. Yksi tämän hetken suurista haasteista on sosiaali- ja terveystietojärjestelmien kehittämisen - totaalinen epäonnistuminen - suoraan sanottuna. Ilman alan yleissivistystä ongelmien syistä saati ratkaisuisista olisi vaikea ellei mahdoton keskustella. Ehkä siksi hankkeita on puuttunut poliittinen ohjaus.

Osallistuitte taannoisiin TKO-älyn 20-vuotisjuhliin. Oliko juhlissa mukavaa?

En tunnusta mitään. Sitä paitsi sitä ei koskaan tapahtunut, eikä sitä löydy minun eikä avustajani kalentereista. Sitä paitsi ne paloivat mystisesti juhlien jälkeen, myös sähköinen kalenteri. Ja ne iltapäivälehdille lähetetyt kuvat minusta jatkojen jatkoilla ovat photoshopattuja.

Readme kiittää.

Sami Koskinen

© Vihreät

SUOMEN KANSALLISTEATTERI

KRISTUKSEN MORSIAN

Ostin fuksisyksyn kunniaksi Kansallisteatterin Stage-kortin (4 vapaalippua, ilmaiseksi Suuren näyttämön Ilparvelle). Meni syksy, meni osa talvestakin. Huomasin ostaneeni eräännyvällä lahjakortilla toisenkin Stage-kortin, mutta teatteriini en ollut ehtinyt kuin kaksi kertaa. Projektini tälle kevälle on siis kuluttaa suurin osa vapaalipuista ja sen lisäksi luuhata Suuren näyttämön näytöksissä niin paljon kuin suinkin.

Kevään ensimmäiseksi näytelmäksi osui Heini Junkkaalan Kristuksen morsian. Riennän Pienelle näyttämölle suoraan Ohjelmoinnin perusteiden pajasta. Kipuan uhkaavan jäiset raput ja saan paikan ihan edestä, kolmannelta riviltä. Lavan on vallannut suuri kirja, jonka kannessa on otsikko "LUE MINUT". Iloitsen yhteensattumasta ja pohdin Lewis Carrollia. Näytelmän aloittaa alastomien ihmisten kulkue.

Kristuksen morsian tekee intertekstuaalisia viittauksia viehättävästi ympäri kulttuurin ja viihteen kenttää alkaen Disneyn Hercules-elokuvan kappaleesta "I won't say I'm in love" päätyen Hieronymus Boschin kautta Nuoren seurakunnan veisukirjaan. Samaan aikaan näytelmä on syvästi ajankohtainen käsitellessään kirkon sisällä repiviä aateristiriitoja ja toisaalta inhimillistä tarvetta toisaalta kuulua ryhmään ja toisaalta erottua omaksi individuaaliksi itsekseen.

Tarinassa Marion (Joanna Haartti), oikeuksiaan aktiivisesti puolustava lesbo, löytää

homobaarissa Jeesuksen ja tulkitsee tämän viestinä erota naisystävästään, hakeutua vanhoilliseen seurakuntaan ja alkaa seurustella miehen kanssa. Toisaalta Marionin äiti Henriikka (Wanda Dubiel) on liberaali pappi ja pyrkimässä piispaksi. Molemmat käyvät kasvukamppailua, jossa pohtivat mitä Jumala todella uskoviltaan vaatii ja miten löytää uskossa tasapaino omantunnon ja pelokkaan varmistelun välillä. Turvallisimmalta kun saattaa tuntua hakeutuminen Raamatun sanatarikkaan tulkintaan, jossa ainakaan ei tee mitään väärin.

Kristuksen morsiamessa on laaja (joskin hallittava) joukko hahmoja, joita törmäytetään vasten toisiaan. Vanhoilliskristitty pappi Juho (Jukka Puotila) ja hänen akateemikkotaustainen, liberaali kollegansa päätyvät epätodennäköiseen dialogiin, kiltti vaimo silppuaa varsin vertauskuvallista kurkkua ja lesboaktivisti seuraa pakkomielleisesti Juhoa löytääkseen tästä ristiriitoja. Hahmot joutuvat vasten tahtoaan kohtaamaan toiseuden ja samalla kyseenalaistamaan omien arvojensa oikeellisuuden.

Kristuksen morsian on kiinnostava, hieman epätasainen kertomus nykyajan arvokeskustelusta ja tavasta käydä keskustelua arvoista. Ilmeisesti näytelmä ei aivan helppo ole, vieressänini istunut pariskunta häipyi väliajalla. Kristuksen morsiamen viestin tiivistää Lepe, tarinan narrihakmo näin: "Juho rikkoo ihmisoi-keuksia. Mitä tekee terapisukupolvi? Menee itseensä!"

Tanja Kallioinen

Tällä palstalla otetaan selvää, mitä käpistelijä tekee, kun hän ei etsi kadonneita puolipisteitä ohjelmakoodista tai piirtele UML-kaavioita.

KÄPISTELIJÄ HARRASTAA

Helsinkiin muutostahan se alkoi, eli kun elettiin syksyä 2008, ja tuntemuksista, että nyt pitäisi saada aikaan jotain selaista vallankumouksellista uusien kuvioiden myötä. Lyhykäisyydessään muusikoiden.netin ilmoituksista homma lähti käyntiin ja pienen alkukohinan jälkeen kasvoi nykyisiin uomiinsa vuoden 2009 aikana. Readmen harras-tereportaaseista ensimmäisessä siis esittelen laulu- ja soitinyhteysharrastustani bändin kitaristina.

Orkesteri on puolittain yliopiston miehiä ja Otaniemen sankareita. Minä siis käpistelijä ja rumpali Jiri metsätieteilijä, Pauli (bändin keuhkot) ja Panu (tilulilu myös minun lisäksi) Otaniemen sankareita, tai jotain sellaisia. Laulukynä pääsääntöisesti on kai eniten sauhunnut minulla, lisäksi Paulillakin on muutama biisi rosterissa. Kaiken kaikkiaan materiaalia

alkaa olla jo pitkäsoittoonkin vaan edetään nyt...hitaasti ja epävarmasti! Ensin kerätään perspektiiviä – hemmot esimerkiksi lähtee vaihto-opiskelemaan! Mutta hämärän kuolon maailmanvalloitus alkaa näillä näkymin 2012.

Treenattu on vähän siellä täällä. Ensin eräässä harjoitustilojen vuokraamiseen erikoistuneen firman tiloissa Vallilassa, mutta se jotenkin luonnostaan kuihtui pois. Kallista ja muutenkin ahdasta ja ikävää. Seuraavaksi siirryttiin Polyteknikkojen Elävän Musiikin yhdistyksen, PELMUn, tiloihin Otaniemeen, ja pakko sanoa, että kyllähän ne tekkarit olivat siellä asiat osanneet hoitaa. Kämpä oli tilava ja viihtyisä, hyvin akustoitu. Kelpasi olla. Rojut eivät olleet aivan kurjimmasta päästä, vahvistinpuolellekin ilmestyi jossain vaiheessa ihan Mesa Boogietä (ei-kitaranörteille: järeämmän sarjan yhdysvaltalainen putkivahvistinvalmis-

taja). Ainoastaan kurja wc ei aikanamme toiminut - oven avaus olisi aiheuttanut hälytyksen. Näin Espoossa!

Nyttemmin, ja etenkin itselleni Kumpulassa opiskelevana suotuisasti, majaa pidetään Käpylässä, minne Jiri päätti rakentaa oman harjoitustilan, että pääsisi niitä rumpujakin paukuttamaan milloin lystää. Kulujen katteeksi tilaa vuokrataan myös muille bändeille sopuhintaan ja melko suoraan minulle onkin vihjaistu, että oikeanlainen treeniaikojen varauskalenteri olisi hyvä jonkun koodata, "sinä kun käpistelijä olet!". Ehkä sitten tietokantasovellus-kurssilla? Niin kai meistä pitäisi hieman yleistäkin infoa kertoa...

LAULU: Pauli Autio

RUMMUT: Jiri Pyörälä

KITARA, TAUSTALAULUT: Panu Lallukka

KITARA, TAUSTALAULUT: Janne Timonen

BASSO: olisiko SINUSTA tähän pahasti aliarvostettuun virkaan?

Ai niin, syväluotaamme maailmaa nimikkeellä VIGIL.

TRIVIAA - TRIVIAA - TRIVIAA - TRIVIAA
* Jiri on ainoa, jolla enää on rokkitikku
* Jiri "Sorimun Tempo" Pyörälä harrastaa ninjailua
* "Jiri mokas", "Hhhhhyyvää Jiri!" –Pauli Autio
* Kämpämme läheisyydessä on pubi

teksti Janne Timonen, kuvat Panu Lallukka

FUKSIEXCURSIO

Fuksisyksyä 2010 jatkettiin vielä tammi-kuussa, kun Accenture tarjosi ensimmäisen vuoden opiskelijoille ja parille vanhemmalle parralle vilauksen mahdollisesta tulevaisuudesta hyvän ruuan, viinin ja Power-Point-presentaatioiden ääressä. Illan virallinen osuus koostui yrityksen toimialojen, arvojen ja rakenteen esittelystä. Kuten arvata saattaa, ei esitelmointi Accenturen yrityshierarkias- ta, yleisistä eettisistä toimintaperiaatteista tai yhteiskunnallisesta toiminnasta hyväntekeväi- syyksineen juuri sytyttänyt yleisöä. Vasta ai- heen siirtyessä kohti rekrytointia ja käytännön työskentelyä alkoi pöydässä syntyä hiljalleen varovaista keskustelua. Erityisesti kiinnostusta herättivät kertomukset projektimatkoista ulko- maille, yhteistyö muiden maiden yksiköiden kanssa ja totta kai kesätyömahdollisuudet, joita firma tarjoaa tyypillisesti testauksen ja määrittelyn parissa.

Illan kuumimmaksi perunaksi ei kuitenkaan noussut työmahdollisuudet ulkomailla tai uralla eteneminen. Pöytäkeskustelustelussa suurinta mielenkiintoa herätti yrityksen asenne open source -ratkaisujen käyttöön ja ehkä hieman

ohjelmistojen mallintamiskurssin innoittamana ketterät ohjelmointimenetelmät. Yhteistä linjaa ei näihin Accenturen leiristä löytynyt vaan painoarvo oli asiakkaan vaatimuksilla ja projektin luonteella. Asiakkaista ja projekteista kerrottiin yleisesti kautta rantain ja nimiä mainitsematta lukuun ottamatta yhteistyötä Maemon ja Mee- Gon kehityksessä. Toinen päivän suurista pu- heenaiheista oli työn ulkoistus ja nimenomai- sesti neljänkymmenen tuhannen intialaisen ohjelmoijareservi, jolla yritys pääsääntöisesti saattoi toteuttaa käytännön koodaamisen.

Saunan puolelle siirryttäessä keskustelu sai odotettua vapaamman sävyn ja olusten poistaessa jännitystä päästiin raapaisemaan hieman pintaa syvemmältä sitä, miltä todella tuntuu työskennellä "Suomen parhaassa työ- paikassa". Joistain hieman provosoivistakin kysymyksistä ("Miten on, miksi aina puhutaan, että näistä suurista konsultointifirmoista ku- ten Tiedosta jne. ei koskaan ole oikein mi- hinkään?") huolimatta illan isännät jakoivat viihdyttää vieraitaan lähestulkoon keskiyöhön. Ennen kuin alkoholi turrutti puheenaiheet muumien ja muun japanikulttuurin tasolle, ehti

keskustelu pyöriä niin yleisessä työskentelys- sä projektien parissa, palautesysteemissä kuin palkkauksessakin. Kaikkiaan ei käy kieltämi- nen, etteikö paikka kuulostaisi houkuttelevalta työskennellä, ainakin jos exculla ehdittiin edes raapaista koko totuutta.

Monen muun fuksin lailla olin lähtenyt reis- suun lähinnä silkkää uteliaisuuttani, tavoittee- na lähinnä ilmainen ruoka ja hilpeä humala. Edellämäinittujen lisäksi käteen jäi myös pien- tä näkemystä työelämästä. Se, että isäntien taholta arvostetuimmiksi kurseiksi nostettiin Ohjelmistotuontanto ja siihen liittyvä projekti ei tietenkään yllättänyt, mutta kuunnellessa esit- telijöiden omia kokemuksia ymmärsin ainakin, että mahdollisimman nopeasti valmistuminen ei välttämättä ole paras ratkaisu. Illan tärkein oppi fukseille ehkä olikin, että opiskeluun kan- nattaa asennoitua muuten kuin pakollisena portaana ennen töihin pääsyä. Työpaikka on vain seuraava oppimisympäristö, ja jos siihen astuu sivuaineita kokeilleena ja järjestötoimin- nasta nauttineena, on huomattavasti kovem- paa valuuttaa rekrymarkkinoilla kuin alle tavoit- teajan läpi rämpineenä.

Ei excua voi silti ihan suoranaiseksi sil- mienavaajaksi ylistää. Päivä accenturelaisen arjessa ei antanut suurta osviittaa alan am- mattilaisen arkeen, vaan kertoi ennemmin siitä - ellei koko loppuelämä todella tule kulumaan palavereissa istuen ja sähköposteja lukien (unohtamatta tunnin lounastaukoja ja bileitä joita kuulemma on "melkolailta silloin tällöin"). Tavallaan olisi hienoa nähdä jotain konkreet- tista mitä joku valmistumisensa jälkeen töihin hakeutunut on saanut aikaan, mutta nyt rea- liteettia edusti ainoastaan tarina harkkarista, jonka taidot taulukkolaskennassa kiinnittivät erään projektin kirjanpitoon.

Vaikka joltain osin ehkä puitiinkin asioita, jotka ovat vielä vallan kaukaisia fuksille joka on vasta oppinut kirjoittamaan nimensä Ja- valla, jäi kaikille ymmärtääkseni mahtava fiilis reissusta (jopa niille raukoille joiden nuoruus pilattiin Muumi-paljustuksilla), ja ainakin itse olisin valmis lähtemään uudestaan vaikka heti huomenna.

Aleksi Majander

GRADU ESITTELYSSÄ

Nimi: Paula Gómez Gómez (IRC: Shantar)
Aloittanut: 2006
Erikoistumislinja: ohjelmistotekniikka

Mikä omalla linjalla erityisesti kiinnostaa?

Keksin 15-vuotiaana, että haluan käyttää täyvyystutkijaksi. Laitoksellamme käytettävyyden sopii parhaiten yhteen ohjelmistojen kanssa. Lisäksi ohjelmointikielien ja ohjelmistotutkimus ovat mielenkiintoisia aiheita.

Mikä on gradusi aihe? Mitä se käsittelee?

Gradun nimi on "Time as a design constraint in interaction design", ja itse aihe oli hisseihin erikoistuneen KONEen tilaustyö. Käyttäjä-palautetta setviessään he olivat tulleet mietineeksi, että kuinka kauan on "kauan". Jos käyttäjä valitsee hitaasta hissistä, niin kuinka paljon nopeammin hissini pitäisi kulkea, jotta se ei enää tuntuisi hitaalta.

Gradussa käsitellään ajan kokemusta suunnittelunäkökulmasta: Miten sitä voi tutkia? Miten sitä on tutkittu? Mitä siitä tiedetään? Mitä suunnitteluohjeistoja saaduista tiedoista voidaan johtaa? Aiheen puolesta gradu sijoittuu tietojenkäsittelytieteen ja kognitiivisen välimaastoon. Olen yrittänyt pitää gradua ohjelmistotekniikan kannalta mielenkiintoisena käyttämällä softapuolen esimerkkejä suunnitteluohjeistoissa. Esimerkiksi käyttäjiä ärsyttää keskimäärin eniten sellainen latauspalkki, joka jumiutuu latauksen loppuvaiheessa. Hidastelua siedetään parhaiten odotuksen alkupuolella. Erityisen paljon käyttäjät pitävät latauspalkista, joka kiihtyy loppua kohden.

No, kuinka kauan on "kauan"?

Vaikkea kysymys. Kysymys sai alkunsa hisseistä, joten vastaanpa siltä kannalta. Hissin kulkunopeutta optimoidessa on hyödyllistä huomioida Weberin laki. Lyhyin ero kahden ajallisen keston välillä, jonka ihminen kykenee havaitsemaan, on noin 20%. Ei ole mielekästä käyttää resursseja hissini nopeuttamiseen, jos hissi kulkee optimoinnin jälkeen vain 10% nopeammin kuin aikaisemmin. Edes 20% optimointi ei aina silti riitä. Joskus paras (ja halvempi) tapa nopeuttaa ihmisen käsitystä ajankulusta onkin asentaa peilit ala-aulaan. Käyttäjien valitukset hitaasta hissistä hävisivät eräässä tapauksessa kokonaan peilien myötä. Ihmiset käyttivät odotusajan asusteidensa kohtamiseen eivätkä enää huomanneet hissini hitautta.

Miten löysit graduaiheen?

HIIT etsi vuoden alussa graduntekijöitä. Tästä gradupaikasta ilmoitettiin erikseen Käytettävyysskoulun postituslistalla, muihin haettiin tekijöitä HIIT:in kaikille osastoille yhteisellä lomakkeella. Sain lopulta sen ensimmäisen gradupaikan, johon hain. Yllätykseni oli suuri, kun myös lomake poiki kiinnostusta. Sain kutsun lisäksi kahta muuta gradupaikkaa koskevaan haastatteluun! Ilmeisesti käytettävyydestä kiinnostuneista opiskelijoista on pulaa.

Mikä sitten on tämä Käytettävyysskoulu?

Käytettävyysskoulu on Helsingin yliopiston, TaiKin ja TKK:n - okei okei, Aallon - välinen yhteistyöprojekti. Mukaan valitaan joka vuosi viisi opiskelijaa kustakin yliopistosta. Vaikka määrä kuulostaa hurjan pieneltä, koulua ei juuri markkinoida. Sinne ei oikein osata hakea, joten mukaan on yleensä helppo päästä. Helsingin yliopistoltakin otetaan ensisijaisesti kognitiiviteijöitä, mutta hakijoista on pulaa. Sinä vuonna, kun itse pääsin mukaan, kaikki Helsingin yliopiston kiintiöllä tulleet olivat kappiteijöitä.

Kuanko gradun tekemiseen meni aikaa?

Kova tavoitteeni oli pulauttaa gradu kuudessa kuukaudessa. Kaverit vitsailivat, että

kuusi vuotta olisi realistisempi tavoite. Lopulta aikaa meni yhdeksän kuukautta, joista aina-kaan kahtena en tehnyt käytännössä mitään gradun eteen. Minulla oli loistava ohjaaja, joka odotti minulta uutta versiota viikon välein. Kävin myös hänen toimistollaan joka toinen viikko. Sinne ei oikein voinut mennä tyhjin käsin sanomaan, ettei ole tehnyt mitään. Edistymistä ei ainakaan häirinyt lisäksi se, että ohjaaja oli sattumalta irkannut kanssani samalla kanavalla jo monta vuotta. Häneen sai tarvittaessa nopeasti yhteyttä. Gradu olisi silti edennyt nopeamminkin, jos IRC ja Facebook eivät olisi olleet ALT+tabin päässä.

Opiskelitko gradun teon aikana muutakin?

Aloitin puurtamisen maaliskuussa, joten sekä työskentelyn alku- että loppuvaiheessa oli muitakin kursseja. Keväällä oli gradun lisäksi kaksi seminaaria pienen tapahtuman järjestämisen lisäksi. Kevät meni tämän takia ajankäytön suhteen kipurajoilla, sitten helpotti. Kesällä tein vain gradua. Syksyllä suoritin pari yksittäistä kurssia gradun lomassa.

Gradu eteni nopeimmin jännä kyllä keväällä ja syksyllä, kun oli muutakin tekemistä. Kevään gradusemman myötä ensimmäiset 10 sivua tuli kirjoitettua hyvin lyhyessä ajassa. Loppupuolella tekstiä puursi kasaan, ettei työ valuisi enää seuraavalle vuodelle. Eipä valunut! Mitäpä muuta nörtti olisi uuden vuoden aattona tehnyt kuin palauttanut gradunsa.

Saitko palkkaa? Jos sait, niin miltä taholta?

HIIT maksoi palkan neljän kuukauden täysipäiväisestä työstä. Onneksi työskentelyn sai silti suorittaa tarvittaessa useamman kuukauden aikana. En laskenut toteutuneita työtunteja, joten on hankala arvioida missä määrin neljän kuukauden täysipäiväinen työ vastasi totuutta.

No, miten meni?

Ohjaajat ovat nyt tarkistaneet gradun ja ovat ehdottaneet arvosanaksi eximiaa. Hyvin meni!

Jesse Lankila

MENNEITÄ TAPAHTUMIA JA MUUTA HUBAA

Koonnut Janne Timonen

TKO-älyn ja Matrixin yhteissitseillä oli hauskaakin hausempaa!

Meillä on TKO-älyssä tällöinen vanha hyvä tapa...

Junnoa vähän ujostutti mutta hyvinhän se ilta sitten meni.

Välillä pitää vähän hassutella (reprise).

Välillä pitää vähän hassutella.

Matlun Megametro 2011 villiinnytti opiskelijoita
ja kummastutti sivustakatselijoita

Huhuu kuka siellä?
Me täällä!

Casual Nightissa hassuteltiin
ilman viinaa. Unusual!

Urho kävi humanistispeksissä,
ilo oli molemminpuolinen!

TKO-ÄLY URHEILEE:

HERWANTAPELI

Herran vuonna 2011, helmikuun 11. päivänä TKO-älyn kahdeksan jäsentä matkustivat Helsingistä Tampereelle ottamaan mittaa paikallisista tietoteekkareista Herwantapelin merkeissä. Pelin pääasiallinen tarkoitus on alkoholin suurkulutus pienen aikavälin sisällä pelin sanelemien sääntöjen puitteissa.

Pähkinänkuoressa joukkueet kiertävät monopolimaista lautaa ja ostavat pelimerkeillä laudan ruutuja. Ruutuun tultuaan joukkue juo ruudun määräämän annoksen määrättyä juomaa ja voi ostaa yhdellä merkillä kyseisen ruudun. Vastustajan ruutuun astumalla menettää määrätyn määrän pelimerkkejä ruudun omistajalle, sekä joutuu juomaan ruudun alkoholiannoksen. Eniten merkkejä kerännyt joukkue voittaa.

TKO-älyn sankarit jakautuivat kahteen neljän hengen joukkueeseen. Ensimmäinen joukkue koostui allekirjoittaneesta, Aivolimasta, Wampiasta ja dogosta, toinen Woxista, ajl:stä, tubesta ja Acharnarista (nimet muutettu). Peli aloitettiin joskus kello seitsemän ja kahdeksan välissä, ja heti ensimmäisellä kierroksella alkoi janojuomaa virrata pelaajille. Taktiikka oli alusta asti selkeä: kaikki ostetaan mikä irti läh-

tee, ja alkoholi napaan mahdollisimman äkkiä (heittovuoro siirtyy seuraavalle, mikäli edellisen kierroksen juomat ovat kesken). Nopea alku kuitenkin teki hallaa kilpailijoiden kisakunnolle: ensimmäisen kiljun löydettyä tiensä pöytään allekirjoittanut heitti pitkän syljen pöydän kulmaan teipattuun säkkiin.

Pelin etenemisen seuraaminen oli erittäin haastavaa. Milloin pää ei ollut pussissa, sai kurkkusuorana niellä yhtä sun toista alkoholiuomaa. Juomisen nopea tahti aiheutti myös hyvin äkkiä käpistelijoille normaalisti tuntemattoman humalatilaa, joka omasta puolestaan rampautti kisaajien havainnointikykyä. Yhden pelitunnin jälkeen peli yht'äkkiä keskeytettiin ja TKO-älyn joukkueet julistettiin suvereeniin kaksoisvoittoon. Pelin jälkeen oli kaikilla mielellä hyvä lämmin hellä ja yhdessä teekkarien kanssa suunnattiin puimaan after gamea paikalliseen kapakkaan.

Herwanta-peliin ja sen sääntöihin voi tarkemmin tutustua osoitteessa

<http://tietoteekkarikilta.fi/kilta/herwantapeli>

Joonas Magnússon

KOLUMNII

Puhutaanpa nyt vaihteeksi hyvin mediaseksikkäästä aiheesta eli Wikileaksista. Aluksi vaikka pieni yleiskuva asiasta niille meistä, jotka ovat olleet tynnyrissä viimeiset puoli vuotta.

Wikileaks on kansainvälinen järjestö, jonka tarkoituksena on julkaista salaisia vuodettuja asiakirjoja anonyymisti. Sen on omien sanojensa mukaan perustanut ryhmä aktivisteja ympäri maailmaa, ja sen keulahahmona on tullut tunnetuksi australialainen Julian Assange.

Ensimmäisen kerran Wikileaks pääsi laajasti julkisuuteen julkistettuaan Afganistanin sodan salaisia asiakirjoja ja näin paljastaen monia seikkoja, joita Yhdysvaltojen tiedustelu oli halunnut välttää kertomasta. Wikileaks sai kuitenkin myös paljon kritiikkiä osakseen, kun selvisi että vuodetut asiakirjat saattoivat monia ihmishenkiä Afganistanin nykyjoukoissa hengenvaaraan. Wikileaks onkin tämän jälkeen tehnyt median kanssa yhteistyötä, jotta vas-

taavankaltaisilta virheiltiltä vältyttäisiin.

Wikileaks kuitenkin räjäytti pankin vasta uusimmilla Yhdysvaltojen tiedusteluraporteilla, joiden vuotaessa syntyi valtava mediahämminki, koska kävi selväksi, että ne sisälsivät diplomaattisia raportteja lähes kaikista maailman valtioista. Jokainen poliitikko kerkesi mediaan esittämään kantansa Wikileaksista ja kommentoimaan sen tärkeyttä ties mille asioille.

Valitettavasti mutta todennäköisesti, myös Wikileaksin keulahahmoksi ja mediapersoonaksi nousseen Julian Assangen raiskaus-syytteet ja siitä kohonneet salaliittoteoriat autoivat Wikileaksia pysymään julkisuudessa täällä meilläkin riittävän pitkään, että se kahvipöytäkeskusteluissa ohitti kesto-hitit "VR on myöhässä taas" ja "Koirankakkaa on ihan joka paikassa". Tämän ansiosta jopa tabloidimediat ovat innoissaan julkaisemassa aina uusia yksityiskohtia Suomen ulkopoliittisesta diplomatiasta, eikä se aina edes koske Paavo Väyrysen persoonaa.

Minusta Wikileaksin mielenkiintoisin puoli ei kuitenkaan ole se, onko Assange ikävä persoona vai ei ja onko Wikileaks hyvien vai pahojen puolella. Tärkeämpää on se, miten maailma reagoi siihen, että tällaista nyt ja tulevaisuudessa tulee varmasti tapahtumaan.

Aikaisemmin korpORAATION tai valtion asiakirjat olivat fyysisiä paperisia asiakirjoja, jotka olivat fyysisten mekaanisten lukkojen takana arkistossa. Nykyisin asiakirjat ovat digitaalista dataa joiden päätteenä on .doc tai .pdf ja ne sijaitsevat korpORAATION intranetissä, jonka korpORAATIO on ostanut koodiorjalalta Intiasta (tai huonommassa tapauksessa Tiedolta Suomesta). Tuohon intranettiin sitten on olemassa tuhansia käyttäjätunnuksia, joilla on kaikilla täydet oikeudet lukea mitä tahansa asiakirjoja, koska kukaan ei ole vaivautunut säätämään järjestelmän sekavia oikeuksia kuntoon.

Paperisesta asiakirjasta kopiota otettaessa tarvitsi ennen käyttää kopiokonetta tai kameraa. Kun rullafilmissä oli se 36 ruutua, niin olettaen että uusimman Wikileaks-vuodon 400 000 dokumenttia olisivat vain yhden A4 paperin, vaatisi aktivistilta melkoisia ninjapisteitä saada kuljetettua Yhdysvaltain arkistoon

11 112 filmirullaa ja kuvata jokainen asiakirja niille, vaikka olisikin kyseisen arkiston työntekijä.

Digitaalisena taas tuo 400 000 asiakirjaa on jo sitten aivan triviaali määrä ja kaupasta saa alelaarista vaikka kuinka monta muistitikkaa, jolle tuo määrä tekstiä mahtuu. Eikä niiden kanniskelu edes vaadi kovin suuria tasukuja.

Ei ole mitenkään kummallista tai odottamatonta, että syntyy järjestöjä, jotka erikoistuvat julkaisemaan tällaisia kopioituja yksityisiä asiakirjoja. Aina on joku, jonka mielestä asiakirja kuin asiakirja pitäisi tuoda julkisuuteen. Internetin salamannopea välitys vielä agitoi mielenkiintoisten tietojen leviämistä ja ennen kuin kukaan ehtii syyttää ketään asiakirjan vuotamisesta, on sen sisältö jo maailmanlaajuisesti tunnettu ja on aivan turha miettiä onko asia väärin vai oikein, kun se on jo tapahtunut.

Valtioiden tulisi ymmärtää, ettei nykyaikana enää voi tehdä asiakirjoja salaisista junailuista, joita vodkan ääressä Gorbatsovin kanssa aarioita kuunnellessa päätettiin. Kaikkeen kirjoitettuun digitaaliseen tietoon, joka on useamman kuin kolmen ihmisen saavutettavissa, tulisi suhtautua niin, että se voi päätyä myös sellaisiin käsiin, joihin sitä ei alunperin ole haluttu. On turha jälkikäteen selittää, että ei me tajuttu kuinka helppoa on kopioida 400 000 salaista dokumenttia, johon 10 000 ihmisellä on pääsy tavalliselta tietokonepäätteeltä.

Minusta henkilökohtaisesti on vain hyvä asia, että kansa saa läpinäkyvämmän kuvan kansainväliseen politiikkaan ja pystyy muodostamaan omat mielipiteensä sopimusten todellisista syistä. On toki olemassa tietoja, joiden salaisuudesta riippuu jonkun henki tai joiden paljastuminen voi johtaa epäilyttävienkin tahojen toimien helpottumiseen. Tällaiset asiakirjat vain sitten pitäisi pitää tallessa paperikappaleena kassakaapissa, eikä valtion tietoverkossa. Yleinen tekniikan ymmärtämättömyys toki johtaa siihen, että näin ei tehdä.

Mutta voihan sitä oppia kantapäänkin kautta.

Sam i Ketola

